

ΑΡΒΑΝΑ

Τεύχος 1 - Μάιος-Ιούνιος '15

AN IDEA
CANNOT
BE
DESTROYED.

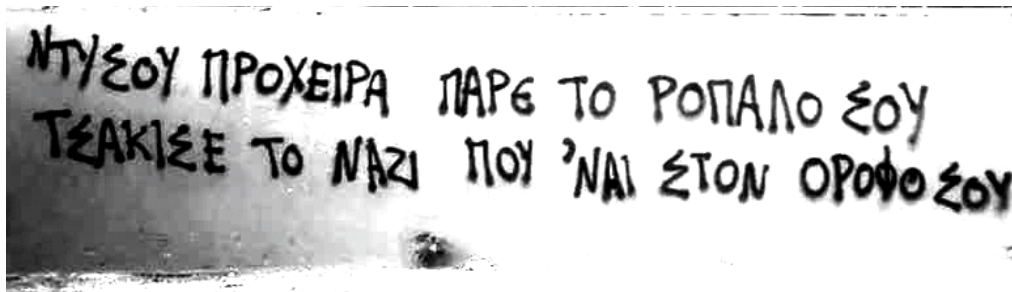
Αρβάλα: Φασαρία, αναστάτωση, χαμός, ο ένας πάνω στον άλλο, χαβαλές.

Μια λέξη, πολλές σημασίες. Έτσι και το fanzine που κρατάτε στα χέρια σας φτιάχτηκε για να δημιουργήσει φασαρία από το πρώτο αυτό τεύχος, για να προκαλέσει χαμό με την δύναμη των ιδεών του και για να δείξει ότι είναι εύκολο να ανάψεις φωτιές με μικρές διανοητικές σπίθες έτοιμες να πάρουν αρβάλα όλους τους μουχλιασμένους εγκεφάλους που συναντάμε γύρω μας.

ΕΠΙΒΑΛΛΕΤΑΙ η αναδημοσίευση, η αναπαραγωγή, ολική & μερική.

Μπορείτε να επικοινωνήσετε μαζί μας στο email: arvala@espiv.net

arvala.espivblogs.net

ΘΑ ΕΡΘΕΙ Η ΜΕΡΑ, ΠΟΥ Η ΣΙΩΠΗ ΜΑΣ ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΠΙΟ ΔΥΝΑΤΗ
ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΩΝΕΣ, ΠΟΥ ΚΑΤΑΠΝΙΓΕΤΕ ΣΗΜΕΡΑ

3

ΕΙΜΑΣΤΕ ΠΟΛΛΟΙ

5

ΤΙ ΦΡΟΥΤΑ ΒΓΑΖΕΙ Η ΚΑΛΑΜΑΤΑ;

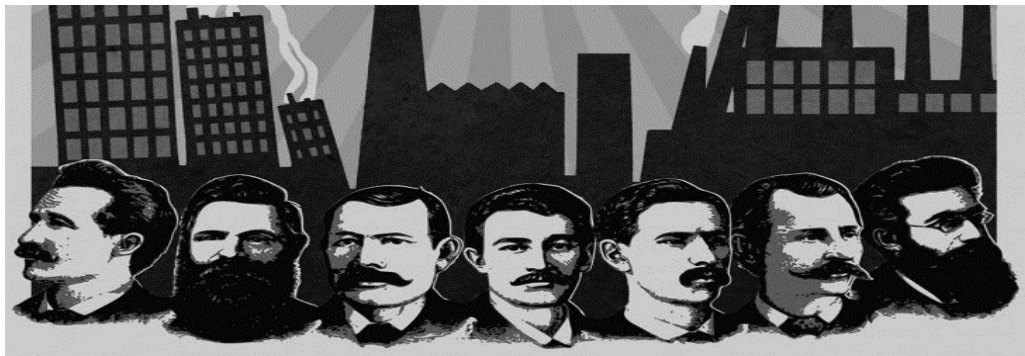
7

ΑΡΝΟΥΜΑΙ ΤΟ ΣΤΡΑΤΟ...

9

9 ΜΑΗ

10

«Θα έρθει η μέρα, που η σιωπή μας θα είναι πιο δυνατή από τις φωνές, που καταπνίγετε σήμερα»

Στη φειτητή πρωτομ(π)αγιατική πορεία της Καλαμάτας δεν κατέβηκα. Εγωιστικά, ίσως, αποφάσισα το λιγοστό ελεύθερο χρόνο μου να κάνω κάτι ψυχαγωγικό. Όχι πολλά. Εκδρομή, να φύγουμε απ' την πόλη, μια βουτιά στη θάλασσα και φαΐ σε ταβέρνα, που όπως είθισται, τέτοια μέρα είναι...ανοιχτή. Θα μπορούσα να τα συνδυάσω, αφού οι πορείες τέτοιες μέρες κανονίζονται βολικά για τις πρωινές ώρες. Όταν όμως κατάλαβα ότι θα το έκανα από "επαναστατική υποχρέωση", το σκέφτηκα αλλιώς. Δε λέω ότι ήταν πολιτική απόφαση το να μη πάω. Κάθε άλλο. Ήταν η έλλειψη πολιτικού περιεχομένου που δε με προσέλκυσε να συμμετάσχω.

Η πρωτομαγιά δεν είναι αργία(όπως λέει το τραγούδι).

Είναι μια συστημική παραχώρηση. Δε το λέω για κακό. Δε δόθηκε εθελούσια, αλλά κατακτήθηκε. Πάρθηκε μέσα από τα χέρια της εξουσίας ως άλλο ένα εικοσιτετράωρο παραγωγής-μισθωτής σκλαβιάς και παράλληλα έθεσε τα θεμέλια της σημερινής εργασιακής πραγματικότητας(θωρο - κυριακάτικη αργία).

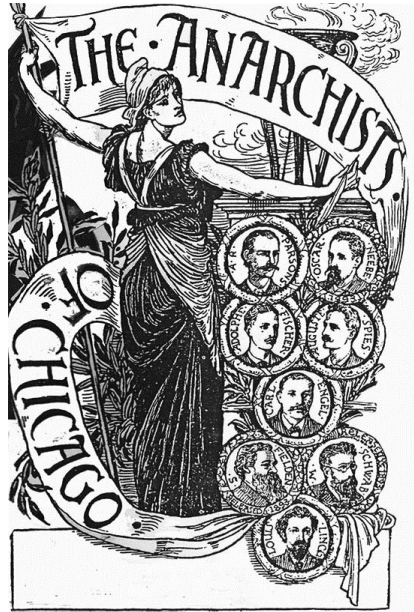
Ούτε απεργία είναι όμως.

Γιατί η απεργία είναι μια κινητοποίηση, η οποία, αναγνωρίζοντας ότι κινητήριος δύναμη της οικονομίας είναι η παραγωγή, διάθεση και κατανάλωση εμπορευμάτων, μπλοκάρει την ροή αγαθών και χρήματος προκειμένου να ασκήσει πίεση στους κρατούντες. Μια "κανονισμένη απεργία" δεν έχει καμιά διαφορά από την Κυριακή του Πάσχα. Η οικονομία δεν πιάνεται στον ύπνο και το σύστημα την προσπερνά με ελάχιστες απώλειες.

Είναι μια μέρα μνήμης...

Την 1η Μάη του 1886, ύστερα από απόφαση της Αμερικανικής Ομοσπονδίας Εργατών να απαιτήσει την καθιέρωση του 8ώρου, οι εργάτες βγαίνουν στο δρόμο. Οι συμμετέχοντες σε όλη τη χώρα αγγίζουν τις 400.000 από 1.200 εργοστάσια, ενώ στο Σικάγο, που θεωρείται η δυναμικότερη πόλη, απεργούν περίπου 90.000. Δύο μόλις μέρες μετά, στο εργοστάσιο Mc Cormick, επιχειρούν να σπάσουν τον κλοιό. Κατά τη συμπλοκή επεμβαίνει η αστυνομία μαζί με μπράβους των εργοδοτών.

Ο απολογισμός είναι 5 νεκροί, όλοι απεργοί, και δεκάδες τραυματίες. Την επομένη καλείται από αναρχικούς συγκέντρωση κατά της αστυνομικής βίας. Προς το βράδυ έχουν απομείνει 200 απεργοί στην Haymarket Square. Η αστυνομία επιτίθεται με δύναμη 180 ανδρών. Ένας από τους συγκεντρωμένους απαντά με ρίψη χειροβομβίδας, σκοτώνοντας έναν επιπόπου και τραυματίζοντας θανάσιμα άλλους 6. Η αστυνομία ανοίγει πυρ. Ο αριθμός των νεκρών παραμένει άγνωστος. Η αστυνομία προχωρά τις επόμενες ημέρες στη σύλληψη όλων των γνωστών αναρχικών και σοσιαλιστών. Τελικά οδηγούνται σε δίκη 8 αναρχικοί για "συμμετοχή σε φόνο" μπροστά σε σώμα ενόρκων αποτελούμενο από επιχειρηματίες, τους υπαλλήλους τους και έναν συγγενή ενός από τους νεκρούς αστυνομικούς. Οι 7 καταδικάζονται σε θάνατο και ένας σε 15 χρόνια φυλακή. Μετά από μια μαζική διεθνή εκστρατεία για την απελευθέρωσή τους, οι ποινές των Schwab και Fielden μετατρέπονται σε ισόβια φυλάκιση. Ο Lingg αυτοκτονεί στο κελί του την ημέρα πριν από τις εκτελέσεις. Στις 11 Νοεμβρίου 1887 οι Parsons, Engel, Spies και Fischer εκτελούνται δια απαγχονισμού. Στην κηδεία τους παρευρέθηκαν 600.000 άτομα. Οι Neebe, Schwab και Fielden αποφυλακίστηκαν το 1893. Στις 14 Ιουλίου 1989, στο ιδρυτικό συνέδριο της 2ης Διεθνούς, που έγινε στο Παρίσι αποφασίστηκε η καθιέρωση της 1ης του Μάη σαν διεθνής ημέρα του εργάτη. Η πρόταση ήταν: "Να οργανώνεται μεγάλη διεθνής διαδήλωση σε μια ορισμένη μέρα, έτσι ώστε σε όλες τις χώρες, την ίδια μέρα, οι εργάτες να απαιτούν από τις κυβερνήσεις την 8ωρη μέρα δουλειάς και την εφαρμογή των άλλων αποφάσεων του συνεδρίου του Παρισιού".

...και πρέπει να την υπερασπιστούμε

Επαναδιεκδικώντας την ουσία. Τα κεκτημένα της που, αργά και σταθερά με την πρόφαση της κρίσης, μας παίρνουν πίσω: τα 8ωρα, που έγιναν 9-10-11ωρα, τις Κυριακές, που έγιναν "μέρες που μπορεί και ο εργαζόμενος κόσμος να καταναλώσει" και τις νύχτες, που έγιναν λευκές.

Γι' αυτό δε μπορώ να πάω σε πορείες που έχουν εθιμοτυπικό χαρακτήρα, δυναμική επιταφίου και χροιά γραφικότητας. Να συντάσσομαι με πουλημένους συνδικαλιστές, λακέδες κομμάτων και φορείς τοπικής εξουσίας, που θυμούνται την 1^η Μάη και ξεχνούν ότι 2 μέρες μετά, μέρα Κυριακή, τα μαγαζιά δουλεύουν. Σε μια πορεία, που ακούγονται συνθήματα, αλλά φωνή δεν έχει.

Συζητώντας το παραπάνω κείμενο με ένα φίλο μου λέει: θα έκανες το ίδιο και 17 Νοέμβρη; Με προβλημάτισε. Αλλά θα περιμένω 5 μήνες να το σχολιάσω, που θα είναι και επίκαιρο.

Ο τίτλος είναι τα λόγια του Spies πριν αφήσει την τελευταία του πνοή στην αγχόνη.

Είμαστε πολλοί

Σκηνικό: Μια κλειστή κερκίδα που στεγάζει προσωρινά 150 πρόσφυγες από την Συρία. Παντού γύρω σου στρώματα, σακούλες με ρούχα, αλουμιένιες συσκευασίες φαγητού, πάνες, στοίβες με φάρμακα, κουβέρτες για καλό και για κακό, παιχνίδια και επικίνδυνοι μαρκαδόροι, ένα κλειστό σκάμμα για άλμα εις μήκος, πρόχειρα παραβάν- ψευδαίσθηση ιδιωτικότητας.

Κομπάρσοι: Γιατροί του κοινωνικού ιατρείου σε εγρήγορη, στρουμπουλές κυρίες του ερυθρού σταυρού, ασφαλίτες καπνίζοντες, λιμενικοί και μπάτσοι ένστολοι, δημοτικοί σύμβουλοι περιφερόμενοι.

Πρωταγωνιστές: 150 Σύριοι πρόσφυγες εκ των οποίων 45 παιδιά από 24 ημερών ζωής

Αφηγητής: Εσύ

Σκηνή πρώτη: Μπαίνεις στην κλειστή κερκίδα. Έχεις μπει στην ζούλα ως εθελοντής. Προσφέρθηκες να απασχολήσεις τα παιδιά και σε άφησαν. Κοιτάς γύρω σου. Ζωηρά μάτια και πανέξυπνες φάτσες σε πλησιάζουν. Κρατάς μπαλόνια και το δέλεαρ είναι τεράστιο. Φωνούλες σου μιλούν σε γλώσσες που δεν ξέρεις, σου χαμογελούν, σε αγκαλιάζουν, τους δίνεις φιλιά στα μάγουλα. Σωπαίνεις, σκάλωσε το κεφάλι σου, κολλάς.

Σκηνή δεύτερη: Σκαλώνει το κεφάλι σου. Παγώνει ο χρόνος. Τι να τους πεις; Να τους πεις την αλήθεια; Ζούνε κατά λάθος. Το σαπιοκάραβό τους τη γλύτωσε. Έχουν την τύχη να μπουν στην Ευρώπη. Μια Ευρώπη που τους σκοτώνει στα σύνορα. Τους φιλοξενεί σε στρατόπεδα συγκέντρωσης. Τους ενημερώνει στα κρατητήρια. Τους εκδίδει σε πορνεία. Τους βάζει να δουλεύουν για ένα κομμάτι ψωμί. Τους επαναπροωθεί από εκεί που ήρθαν. Τους αφήνει στο δρόμο για να μην πέσει η αξία των άδειων διαμερισμάτων της. Τους ταΐζει από τα σκουπίδια τα απορρίμματα της διπλανής κυρίας, που ξεκίνησε διατροφή για το καλοκαίρι. Τους μαθαίνει τις αξίες του δυτικού πολιτισμού, στερώντας τους το δικαίωμα για αξιοπρεπή δουλειά, εκπαίδευση, περίθαλψη.

Σκηνή Τρίτη: Ανασαιίνεις. Δεν τους λες τίποτα. Τα ξέρουν όλα. Σε κοιτούν και τα ξέρουν όλα. Χαμογελάς και πειράζεις μια μικρή, που της πέφτει η πάνα. Γελάει. Σε κοιτάει και τα ξέρει όλα. Τη φιλάς στο μάγουλο και την καλωσορίζεις στην Ευρώπη. Είσαι αυτός που της έκανε δώρο το πρώτο της μπαλόνι, είσαι ο γιατρός που θα της κάνει το πρώτο της εμβόλιο στο κοινωνικό ιατρείο, η δικηγόρος που ταξίδεψε δύο μέρες για να την δει, ο συμμαθητής της που μοιράστηκε μαζί της το τoστ στο διάλειμμα, ο δάσκαλος που έκανε μάθημα ελληνικών στην μαμά της, ο περαστικός που την προστάτευσε όταν κάποιος πήγε να την χτυπήσει στο δρόμο, ο διερμηνέας που την βοήθησε να συμπληρώσει την πρώτη της αίτηση για άσυλο, η δασκάλα που της κράταγε τα λόγια για το πρώτο της ποίημα.

Είμαστε πολλοί και την καλωσορίζουμε.

Είμαστε πολλοί και τους καλωσορίζουμε!

Καλωσήρθατε και καλή τύχη!

Τι φρούτα βγάξει η Καλαμάτα;

...αναλόγως! Πως ορίζεις το φρούτο; Από ορισμό γεωπόνων, ακόμα και η μελιτζάνα ανήκει σε αυτή την κατηγορία... έχει σημασία; Για μένα καμία! Τι κι αν δεν ξέρω αν η ντομάτα είναι φρούτο ή λαχανικό; Ή αν δεν ξέρω σε ποια κατηγορία ανήκει η πιπεριά; Χρώματα, σχήματα, υφές, μυρωδιές, γεύσεις... τόσο παράγοντες, αμέτρητοι συνδυασμοί, υπέροχη ποικιλία!

Κάπως έτσι έχω καταλάβει και τον όρο gender (κοινωνικό φύλο). Όρος, που στα ελληνικά τον ταυτίζουμε με το φύλο (sex) και πασχίζει να κατηγοριοποιήσει άπειρους συνδυασμούς μεταξύ σεξουαλικών προτιμήσεων, αισθητικών επιλογών, φύλων- και δεν ξέρω κι εγώ τι άλλο- μόνο και μόνο, γιατί αλλιώς κάποιιοι από εμάς δεν χωράμε σε κάποια μυαλά. Ταμπέλες και προσδιορισμοί από επιστήμονες προσπαθούν να δείξουν και στους πιο στενόμυαλους ότι υπάρχουν, βρίσκονται ανάμεσά τους και δεν αποτελούν απειλή ή κάποια μόδα ή ασθένεια ή κάποια απειροελάχιστη μειονότητα. Δεν είναι όμως αρκετό. Προσωπικά δεν ενδιαφέρθηκα ποτέ να μάθω τα φυτά από την εγκυκλοπαίδεια, λατρεύω, όμως, πάντα να τα χαζεύω στη λαϊκή. Καρποί, φύλλα, ρίζες, όλα απλωμένα στους πάγκους, να λαμπυρίζουν κάτω από τον ήλιο, έξω από κλειστές και σκοτεινές ντουλάπες, ελεύθερα να επιδεικνύουν τα διαφορετικά χρώματα και αρώματά τους, χωρίς φόβους και ενδοιασμούς. Όσο πιο ανακατεμένος ο πάγκος, τόσο πιο όμορφη η εικόνα.

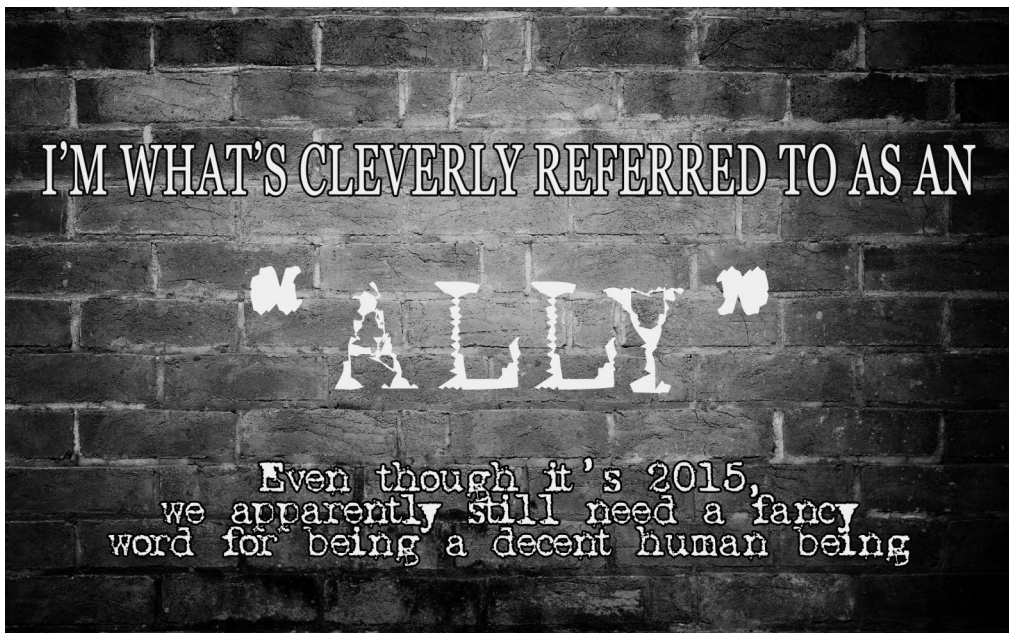

Πιστεύοντας, λοιπόν, βαθιά στη βιωματική εκπαίδευση της κοινωνίας, ενθουσιάστηκα, μόλις άκουσα το σχηματισμό LGBTQI+¹ ομάδας στην Καλαμάτα. Η ομάδα είναι ανοιχτή σε όλους ανεξαρτήτως προτιμήσεων και έχει στόχο να ενώσει και όχι να γκετοποιήσει, δίνοντας και εκείνη το δικό της αγώνα για μια άλλη κοινωνία. Άτομα, που σέβομαι και εκτιμώ, δηλώνουν ανοιχτά την υπέροχη ύπαρξή τους, κάνοντας κάποιους να αισθάνονται λιγότερο μόνοι και διεκδικώντας μια θέση για όλους στους πάγκους, κάτω από τον ήλιο.

¹Lesbian, Gay, Bisexual, Transgender, Queer, Questioning and Intersex

Και πόσο υπέροχο είναι να είσαι απλωμένος ελεύθερα στον ήλιο! Όχι, δε εννοώ απλά να μπορείς να πεις ένα καφέ χωρίς να σου επιτεθούν ή να μπορείς να καταγγείλεις την επίθεση, που έγινε εις βάρος σου, χωρίς να σε χλευάσουν². Δεν λέω απλά ότι πίσω από κλειστές πόρτες- ή αλλιώς «στο κρεβάτι του ο καθένας»- μπορεί να κάνει ό,τι θέλει ή ότι δεν πρέπει να εξορίζεσαι, γιατί «εμείς σε αποδεχόμαστε, αλλά η κοινωνία εδώ είναι κακή και θα είσαι καλύτερα στο Λονδίνο». Μιλάω και εύχομαι για μια κοινωνία, στην οποία το να είσαι λεσβία θα κάνει ανάλογη εντύπωση με το να είσαι μελαχρινή. Μια κοινωνία όπου κάθε ζευγάρι θα μπορεί να φιληθεί χαλαρά μπροστά από ένα ηλιοβασίλεμα και όπου η διόρθωση φύλου θα στηρίζεται από το περιβάλλον του ατόμου αντίστοιχα με κάποια αναγκαία για την υγεία του χειρουργική επέμβαση.

Μέχρι τότε όμως, και αν τα γράμματα θεωρούνται από κάποιους απαραίτητα, εγώ επιλέγω το a, ALLY (σύμμαχος)!

²βλέπε περιστατικό ρατσιστικής επίθεσης στα Ψαχνά Ευβοίας

Αρνούμαι το στρατό...

"Αρνούμαι να συμμετέχω στον ωμότερο εξουσιαστικό μηχανισμό. Ο στρατός συμβολίζει όλα αυτά που δεν είμαι πολεμώντας αυτά που είμαι.

Αρνούμαι να μάθω να σκοτώνω, να περάσω την στρατιωτική εκπαίδευση, που βασικό σκοπό έχει να διαλύσει τις αναστολές μου ώστε να μπορώ να τραβάω τη σκανδάλη. Στο στρατό μαθαίνεις να λύνεις τα προβλήματά σου με τη βία και τα όπλα και όχι με το διάλογο.

...Αρνούμαι να φυλάω (α)νοητές φανταστικές γραμμές που χωρίζουν τους λαούς, που έτυχε να γεννηθούν στις δύο πλευρές τους.

Αρνούμαι να γίνω «άντρας». Προτιμώ να διερευνήσω μόνος μου τον τρόπο που αναγνωρίζω τον εαυτό μου, να διαμορφώσω τον χαρακτήρα μου και τη συμπεριφορά μου με βάση την τρυφερότητα και την κατανόηση. Όχι να με κάνουν με το ζόρι σκληρό και ανθεκτικό αντράκι..

Αρνούμαι να συμμετέχω έστω και με την απλή μου παρουσία στο έγκλημα των ναρκοπεδίων που συνεχίζεται ακόμα και σήμερα. Ναρκοπέδια χωρίς καμία πρακτική αξία, ούτε καν για τον στρατό. Ναρκοπέδια που αρνούνται να ξηλώσουν, παρ' όλες τις διεθνείς συμφωνίες. Ναρκοπέδια που θερίζουν μετανάστριες/ες κάθε χρόνο σε Έβρο και Ήπειρο, ανθρώπους που το μόνο τους «έγκλημα» είναι ότι ψάχνουν ένα καλύτερο αύριο. Ναρκοπέδια που στάθηκαν εμπόδιο στην κατάσβεση των

πυρκαγιών του 2007.

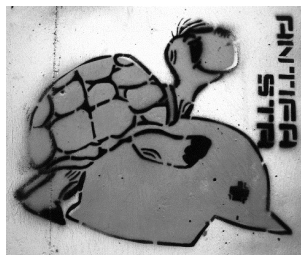
Αρνούμαι να ξεκόψω από φίλες και φίλους, σχέσεις, παρέες, δουλειά ή σπουδές για να χαραμίσω έναν ολόκληρο χρόνο σε κάποιο στρατόπεδο.

Αρνούμαι να φυλάω κάποια ντουβάρια από κάποιο φανταστικό εχθρό, ή από το νέο μπαμπούλα της «διεθνούς τρομοκρατίας».

Αρνούμαι να γίνω μέρος, έστω και παρασιτικό, αυτού του καταπιεστικού μηχανισμού που κάθε χρόνο είναι υπεύθυνος για 12 θανάτους φαντάρων. Είτε σε θανατηφόρα ατυχήματα, είτε γιατί δεν άντεξαν στα καψώνια και στην καταπίεση αφαιρώντας την ίδια τους τη ζωή.

Δεν σταματάω να ζω, δεν σταματάω να ζω για να καταταγώ, δεν θα υπηρετήσω κάτι που μισώ για την πατρίδα όχι δεν θα τρελαθώ... («Δεν σταματάω να ζω» Scaribas 2005)

Απόσπασμα Ολικής Άρνησης
Στράτευσης από Ε.Μ. - 2010

ΒΕΛΒΕΔΟΥ

Θά 'δινα ευχαρίστως ό,τι έχω, αν ήταν να μάθω ακριβώς, για ποιους έγιναν στ'

αλήθεια αυτές οι πράξεις, για τις οποίες δηλώνουμε δημόσια πως έγιναν για την πατρίδα.

9 ΜΑΗ

Η 9η Μαΐου είναι διεθνώς γνωστή ως η ημέρα της αντιφασιστικής νίκης των λαών. Εκτός όμως απ' τον βαρυσήμαντο αυτό συμβολισμό, στον ελλαδικό χώρο κουβαλά ένα ξεχωριστό κομμάτι ιστορίας. Αν και συνδέεται περισσότερο με τις κινητοποιήσεις των καπνεργατών της Θεσσαλονίκης το 1936, δύο μόλις χρόνια πριν στην Καλαμάτα είχαμε την εξέγερση των Λιμενεργατών.

Το τεράστιο κτίριο στο λιμάνι της Καλαμάτας λειτουργούσε παλιότερα ως μύλος. Τα ακατέργαστα σιτηρά έφταναν στο λιμάνι με πλοίο και από 'κει μεταφέρονταν από λιμενεργάτες στους μύλους. Από το '28 κιόλας οι θέσεις εργασίας σταδιακά περιορίζονταν, λόγω της «μοντερνοποίησης» της παραγωγής. Το '32, προκειμένου να μην υπάρξουν απολύσεις οι εργαζόμενοι, ζητούν να εργαστούν εκ περιτροπής, αίτημα το οποίο απορρίπτεται και ακολουθούν κινητοποιήσεις, που καταστέλλονται άγρια. Το '33 ζητούν να μη λειτουργήσει η ρουφήχτρα-σιλό ή έστω να αποζημιωθούν κατά την απόλυσή τους. Ξανά, η απάντηση είναι αρνητική. Ξεσπούν επεισόδια κατά τα οποία ο πρόεδρος της Ένωσης Φορτοεκφορτωτών Α. Διαμαντόπουλος πυροβολεί θανάσιμα τον Κ. Καλογεράκο, ιδιοκτήτη φορτηγίδας. Η βιαιότητα των επεισοδίων οδηγεί τους ιδιοκτήτες στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων, μα συμφωνία δεν επέρχεται.

Το Μάη της επόμενης χρονιάς αντιπροσωπεία συνδικαλιστών των λιμενεργατών συναντάται με τους ιδιοκτήτες και εκπροσώπους του υπ. εργασίας και «επιτυγχάνουν» συμφωνία. Στις 7 Μάη η γενική συνέλευση των λιμενεργατών αποκηρύσσει τους συνδικαλιστές και κηρύσσει απεργία την 8^η Μάη, την οποία στηρίζουν οι μυλεργάτες και οι καταστηματάρχες. Την επομένη οι λιμενεργάτες μαζί με τις οικογένειές τους και αλληλέγγυο κόσμο, κατευθύνονται προς το αποκλεισμένο από το στρατό λιμάνι. Ήταν τα εγκαίνια του σιλό. Αφού η προσπάθειά τους να σπάσουν τον κλοιό απαντάται με βία, προσπαθούν να εμποδίσουν την εκφόρτωση караβιού χρησιμοποιώντας μια βάρκα. Ο στρατός ανοίγει πυρ. Δύο λιμενεργάτες σκοτώνονται στη βάρκα και άλλοι τρεις στην προκουμαία. Οι συγκεντρωμένοι κουβαλώντας τα πτώματα ανεβαίνουν μαινόμενοι προς την πόλη. Καταστρέφουν την τράπεζα των Αθηνών, κρατικά κτίρια και το σπίτι ενός των ιδιοκτητών των μύλων. Ακολουθούν άγριες συγκρούσεις από τις οποίες οι εξεγερμένοι μετρούν άλλους τρεις νεκρούς, την περισυλλογή των οποίων η χωροφυλακή απαγορεύει «προς γνώσιν και συμμόρφωσιν».

ΕΧΩ ΕΝΑ ΦΙΛΟ ΧΩΡΙΣ ΦΥΛΟ,
ΠΟΥ ΤΟ ΒΡΑΔΥ ΣΑΝ ΤΟΝ ΜΠΑΤΜΑΝ ΠΑΙΖΕΙ ΞΥΛΟ